

ZAKON

**O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE MEĐUNARODNE ORGANIZACIJE RADA O PROMOTIVNOM OKVIRU
ZA BEZBJEDNOST I ZDRAVLJE NA RADU BROJ 187**

Član 1

Potvrđuje se Konvencija Međunarodne organizacije rada o promotivnom okviru za bezbjednost i zdravlje na radu broj 187, usvojena u Ženevi, 15. juna 2006. godine, u originalu na engleskom i francuskom jeziku.

Član 2

Tekst Konvencije iz člana 1 ovog zakona, u originalu na engleskom i u prevodu na crnogorski jezik, glasi:

C187 PROMOTIONAL FRAMEWORK FOR OCCUPATIONAL SAFETY AND HEALTH CONVENTION

The General Conference of the International Labour Organization,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Ninety-fifth Session on 31 May 2006,

Recognizing the global magnitude of occupational injuries, diseases and deaths, and the need for further action to reduce them, and

Recalling that the protection of workers against sickness, disease and injury arising out of employment is among the objectives of the International Labour Organization as set out in its Constitution, and

Recognizing that occupational injuries, diseases and deaths have a negative effect on productivity and on economic and social development, and

Noting paragraph III(g) of the Declaration of Philadelphia, which provides that the International Labour Organization has the solemn obligation to further among the nations of the world programmes which will achieve adequate protection for the life and health of workers in all occupations, and

Mindful of the ILO Declaration on Fundamental Principles and Rights at Work and its Follow-Up, 1998, and

Noting the Occupational Safety and Health Convention, 1981 (No. 155), the Occupational Safety and Health Recommendation, 1981 (No. 164), and other instruments of the International Labour Organization relevant to the promotional framework for occupational safety and health, and

Recalling that the promotion of occupational safety and health is part of the International Labour Organization's agenda of decent work for all, and

Recalling the Conclusions concerning ILO standards-related activities in the area of occupational safety and health - a global strategy, adopted by the International Labour Conference at its 91st Session (2003), in particular relating to ensuring that priority be given to occupational safety and health in national agendas, and

Stressing the importance of the continuous promotion of a national preventative safety and health culture, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to occupational safety and health, which is the fourth item on the agenda of the session, and

Having determined that these proposals shall take the form of an international Convention;

adopts this fifteenth day of June of the year two thousand and six the following Convention, which may be cited as the Promotional Framework for Occupational Safety and Health Convention, 2006.

I. DEFINITIONS

Article 1

For the purpose of this Convention:

- (a) the term national policy refers to the national policy on occupational safety and health and the working environment developed in accordance with the principles of Article 4 of the Occupational Safety and Health Convention, 1981 (No. 155);
- (b) the term national system for occupational safety and health or national system refers to the infrastructure which provides the main framework for implementing the national policy and national programmes on occupational safety and health;
- (c) the term national programme on occupational safety and health or national programme refers to any national programme that includes objectives to be achieved in a predetermined time frame, priorities and means of action formulated to improve occupational safety and health, and means to assess progress;
- (d) the term a national preventative safety and health culture refers to a culture in which the right to a safe and healthy working environment is respected at all levels, where government, employers and workers actively participate in securing a safe and healthy working environment through a system of defined rights, responsibilities and duties, and where the principle of prevention is accorded the highest priority.

II. OBJECTIVE

Article 2

1. Each Member which ratifies this Convention shall promote continuous improvement of occupational safety and health to prevent occupational injuries, diseases and deaths, by the development, in consultation with the most representative organizations of employers and workers, of a national policy, national system and national programme.
2. Each Member shall take active steps towards achieving progressively a safe and healthy working environment through a national system and national programmes on occupational safety and health by taking into account the principles set out in instruments of the International Labour Organization (ILO) relevant to the promotional framework for occupational safety and health.
3. Each Member, in consultation with the most representative organizations of employers and workers, shall periodically consider what measures could be taken to ratify relevant occupational safety and health Conventions of the ILO.

III. NATIONAL POLICY

Article 3

1. Each Member shall promote a safe and healthy working environment by formulating a national policy.
2. Each Member shall promote and advance, at all relevant levels, the right of workers to a safe and healthy working environment.
3. In formulating its national policy, each Member, in light of national conditions and practice and in consultation with the most representative organizations of employers and workers, shall promote basic principles such as assessing occupational risks or hazards; combating occupational risks or hazards at source; and developing a national preventative safety and health culture that includes information, consultation and training.

IV. NATIONAL SYSTEM

Article 4

1. Each Member shall establish, maintain, progressively develop and periodically review a national system for occupational safety and health, in consultation with the most representative organizations of employers and workers.
2. The national system for occupational safety and health shall include among others:
 - (a) laws and regulations, collective agreements where appropriate, and any other relevant instruments on occupational safety and health;
 - (b) an authority or body, or authorities or bodies, responsible for occupational safety and health, designated in accordance with national law and practice;
 - (c) mechanisms for ensuring compliance with national laws and regulations, including systems of inspection; and

(d) arrangements to promote, at the level of the undertaking, cooperation between management, workers and their representatives as an essential element of workplace-related prevention measures.

3. The national system for occupational safety and health shall include, where appropriate:

- (a) a national tripartite advisory body, or bodies, addressing occupational safety and health issues;
- (b) information and advisory services on occupational safety and health;
- (c) the provision of occupational safety and health training;
- (d) occupational health services in accordance with national law and practice;
- (e) research on occupational safety and health;
- (f) a mechanism for the collection and analysis of data on occupational injuries and diseases, taking into account relevant ILO instruments;
- (g) provisions for collaboration with relevant insurance or social security schemes covering occupational injuries and diseases; and
- (h) support mechanisms for a progressive improvement of occupational safety and health conditions in micro-enterprises, in small and medium-sized enterprises and in the informal economy.

V. NATIONAL PROGRAMME

Article 5

1. Each Member shall formulate, implement, monitor, evaluate and periodically review a national programme on occupational safety and health in consultation with the most representative organizations of employers and workers.

2. The national programme shall:

- (a) promote the development of a national preventative safety and health culture;
- (b) contribute to the protection of workers by eliminating or minimizing, so far as is reasonably practicable, work-related hazards and risks, in accordance with national law and practice, in order to prevent occupational injuries, diseases and deaths and promote safety and health in the workplace;
- (c) be formulated and reviewed on the basis of analysis of the national situation regarding occupational safety and health, including analysis of the national system for occupational safety and health;
- (d) include objectives, targets and indicators of progress; and
- (e) be supported, where possible, by other complementary national programmes and plans which will assist in achieving progressively a safe and healthy working environment.

3. The national programme shall be widely publicized and, to the extent possible, endorsed and launched by the highest national authorities.

VI. FINAL PROVISIONS

Article 6

This Convention does not revise any international labour Conventions or Recommendations.

Article 7

The formal ratifications of this Convention shall be communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration.

Article 8

1. This Convention shall be binding only upon those Members of the International Labour Organization whose ratifications have been registered with the Director-General of the International Labour Office.

2. It shall come into force twelve months after the date on which the ratifications of two Members have been registered with the Director-General.

3. Thereafter, this Convention shall come into force for any Member twelve months after the date on which its ratification is registered.

Article 9

1. A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Director-General of the International Labour Office for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered.

2. Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of ten years mentioned in the preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article, will be bound for another period of ten years and, thereafter, may denounce this Convention within the first year of each new period of ten years under the terms provided for in this Article.

Article 10

1. The Director-General of the International Labour Office shall notify all Members of the International Labour Organization of the registration of all ratifications and denunciations that have been communicated by the Members of the Organization.

2. When notifying the Members of the Organization of the registration of the second ratification that has been communicated, the Director-General shall draw the attention of the Members of the Organization to the date upon which the Convention will come into force.

Article 11

The Director-General of the International Labour Office shall communicate to the Secretary-General of the United Nations for registration in accordance with Article 102 of the Charter of the United Nations full particulars of all ratifications and denunciations that have been registered.

Article 12

At such times as it may consider necessary, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall examine the desirability of placing on the agenda of the Conference the question of its revision.

Article 13

1. Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention, then, unless the new Convention otherwise provides:

(a) the ratification by a Member of the new revising Convention shall ipso jure involve the immediate denunciation of this Convention, notwithstanding the provisions of Article 9 above, if and when the new revising Convention shall have come into force;

(b) as from the date when the new revising Convention comes into force, this Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

2. This Convention shall in any case remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 14

The English and French versions of the text of this Convention are equally authoritative.

KONVENCIJA O PROMOTIVNOM OKVIRU ZA BEZBJEDNOST I ZDRAVLJE NA RADU BROJ 187

Opšta konferencija Međunarodne organizacije rada, sazvana u Ženevi od strane Upravljačkog odbora Međunarodne kancelarije rada, koja se sastala na svom devedeset i petom zasijedanju dana 31. maja 2006. godine,

Prepoznavajući da postoji ogroman broj profesionalnih povreda, bolesti i smrtnih slučajeva, kao i potreba za nastavkom aktivnosti u cilju smanjenja ovog broja, i

Podsjećajući da je zaštita radnika od bolesti, poremećaja zdravlja i povreda koja proističe iz radnog odnosa među ciljevima Međunarodne organizacije rada kako je precizirano u njenom Ustavu, i

Prepoznajući da profesionalne povrede, bolesti i smrtni slučajevi imaju negativne posljedice na produktivnost i privredni i društveni razvoj, i

Ističući stav III (g) Filadelfijske deklaracije, kojim se predviđa da Međunarodna organizacija rada ima svečanu obavezu da među zemljama razvija svjetske programe kojima se ostvaruje odgovarajuća zaštita života i zdravlja radnika u svim zanimanjima, i

Imajući na umu MOR Deklaraciju o osnovnim principima i pravima na radu i njenu primjenu i praćenje iz 1998, i

Ističući [Konvenciju o bezbjednosti i zdravlju na radu](#), 1981, (br. 155),

Preporuku o bezbjednosti i zdravlju na radu, 1981, (br. 164) i druge instrumente Međunarodne organizacije rada od značaja za promotivni okvir za bezbjednost i zdravlje na radu, i

Podsjećajući da je unapređenje bezbjednosti i zdravlja na radu dio programa Međunarodne organizacije rada za ostvarivanje dostojanstvenog rada za sve, i

Podsjećajući na Zaključke o aktivnostima MOR-a u vezi sa standardima u oblasti bezbjednosti i zdravlja na radu - globalnom strategijom koju je usvojila Međunarodna konferencija rada na svojoj 91. sjednici (2003) posebno u pogledu obaveza da se da prioritet bezbjednosti i zdravlju na radu u nacionalnim programima rada, i

Naglašavajući značaj neprekidnog unapređivanja nacionalne preventivne kulture bezbjednosti i zdravlja na radu, i

Budući da je donijela odluku da se usvoje neki prijedlozi u pogledu bezbjednosti i zdravlja na radu, kao četvrtoj tački dnevnog reda sjednice, i

Budući da je odlučila da ovi prijedlozi dobiju vid međunarodne Konvencije;

Usvaja na današnji dan, 15. juna 2006. godine, sljedeću Konvenciju pod nazivom Konvencija o promotivnom okviru za bezbjednost i zdravlje na radu, 2006.

I. DEFINICIJE

Član 1.

Za potrebe ove Konvencije:

(a) izraz "nacionalna politika" označava nacionalnu politiku bezbjednosti i zdravlja na radu i radnom okruženju izrađenoj u skladu sa principima iz [člana 4.](#) Konvencije o bezbjednosti i zdravlju na radu, 1981 (br. 155);

(b) izrazi "nacionalni sistem bezbjednosti i zdravlja na radu", ili "nacionalni sistem" označavaju infrastrukturu koja pruža osnovni okvir za sprovođenje nacionalne politike i nacionalnih programa bezbjednosti i zdravlja na radu;

(c) izrazi "nacionalni program bezbjednosti i zdravlja na radu" ili "nacionalni program" označavaju svaki nacionalni program koji sadrži ciljeve koje treba ostvariti u unaprijed utvrđenom roku, prioritete i sredstva djelovanja formulisane sa namjerom da se poboljša bezbjednost i zdravlje na radu, kao i sredstva kojima će se procijeniti ostvareni napredak;

(d) izraz "nacionalna preventivna kultura bezbjednosti i zdravlja na radu" označava kulturu u kojoj se na svim nivoima poštuje pravo na bezbjedno i zdravo radno okruženje, gdje Vlada, poslodavci i radnici aktivno učestvuju u obezbjeđivanju bezbjednog i zdravog radnog okruženja kroz sistem definisanih prava, obaveza i dužnosti i gdje se načelu preventivnosti daje najveći prioritet.

II. CILJ

Član 2.

1. Svaka članica koja ratifikuje ovu Konvenciju obavezuje se na promociju stalnog poboljšavanja bezbjednosti i zdravlja na radu u cilju prevencije profesionalnih povreda, bolesti i smrtnih slučajeva, kroz razvoj, u dogovoru sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika, nacionalne politike, nacionalnog sistema i nacionalnog programa.

2. Svaka članica obavezuje se da aktivno preduzima korake ka postizanju progresivno bezbjednijeg i zdravog radnog okruženja kroz nacionalni sistem i nacionalne programe bezbjednosti i zdravlja na radu uzimajući u obzir principe iz instrumenata Međunarodne organizacije rada (MOR) od značaja za promotivni okvir za bezbjednost i zdravlje na radu.

3. Svaka članica, u dogovoru sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika, ima obavezu da periodično razmatra koje mjere bi se mogle preduzeti da bi se ratifikovale odgovarajuće Konvencije MOR-a o bezbjednosti i zdravlju na radu.

III. NACIONALNA POLITIKA

Član 3.

1. Svaka članica obavezuje se da promoviše bezbjednost i zdravlje radnog okruženja kroz formulisanje nacionalne politike.

2. Svaka članica obavezuje se da promoviše i unapređuje, na svim relevantnim nivoima, pravo radnika na bezbjedno i zdravo radno okruženje.

3. Prilikom formulisanja nacionalne politike, svaka članica, u skladu sa nacionalnim uslovima i praksom i u dogovoru sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika, ima obavezu da promoviše osnovna načela kao što su: procjena profesionalnih rizika i opasnosti na radu; borba protiv profesionalnih rizika ili opasnosti na izvoru; razvoj nacionalne preventivne kulture bezbjednosti i zdravlja na radu, koja uključuje informisanje, konsultovanje i obuku.

IV. NACIONALNI SISTEM

Član 4.

1. Svaka članica obavezuje se da uspostavi, održava, progresivno razvija i periodično preispituje nacionalni sistem bezbjednosti i zdravlja na radu, u dogovoru sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika.

2. Nacionalni sistem bezbjednosti i zdravlja na radu obuhvata, između ostalog:

(a) zakone i propise, kolektivne ugovore gdje je to moguće, i bilo koje druge relevantne instrumente o bezbjednosti i zdravlju na radu;

(b) organ ili tijelo, ili organe ili tijela, nadležne za bezbjednost i zdravlje na radu, imenovane u skladu sa nacionalnim zakonom i praksom;

- (c) mehanizme za obezbjeđivanje poštovanja nacionalnih zakona i propisa, uključujući i sisteme inspekcije;
- (d) planove za unapređivanje (promociju), na nivou preduzeća, saradnje između posloводства, radnika i njihovih predstavnika kao bitnog elementa preventivnih mjera u vezi sa radnim mjestom.

3. Nacionalni sistem bezbjednosti i zdravlja na radu sastoji se, gdje je to moguće, iz:

- (a) nacionalnog savjetodavnog tripartitnog, jednog ili više tijela, koja rješavaju pitanja bezbjednosti i zdravlja na radu;
- (b) informativne i savjetodavne službe o bezbjednosti i zdravlju na radu;
- (c) predviđene obuke o bezbjednosti i zdravlju na radu;
- (d) službe bezbjednosti i zdravlja na radu, u skladu sa nacionalnim zakonom i praksom;
- (e) istraživanja bezbjednosti i zdravlja na radu;
- (f) mehanizma za prikupljanje i analizu podataka o profesionalnim povredama i bolestima, uz uzimanje u obzir relevantnih instrumenata MOR-a;
- (g) predviđene saradnje sa relevantnim sistemima osiguranja i socijalne sigurnosti od profesionalnih povreda i bolesti;
- (h) mehanizama podrške za progresivno unapređivanje uslova bezbjednosti i zdravlja na radu u mikro-preduzećima, u malim i srednjim preduzećima i neformalnoj ekonomiji.

V. NACIONALNI PROGRAM

Član 5.

1. Svaka članica obavezuje se da propiše, sprovodi, prati, procjenjuje i periodično preispituje nacionalni program bezbjednosti i zdravlja na radu u dogovoru sa reprezentativnim organizacijama poslodavaca i radnika.

2. Nacionalni program treba da:

- (a) promoviše razvoj nacionalne preventivne kulture bezbjednosti i zdravlja;
- (b) doprinese zaštiti radnika kroz eliminaciju ili svođenje na najmanju mjeru, do mjere do koje je praktično izvodljivo, opasnosti i rizika u vezi sa radnim mjestom, u skladu sa nacionalnim zakonom i praksom, u cilju sprječavanja profesionalnih povreda, bolesti i smrtnih slučajeva i promocije bezbjednosti i zdravlja na radnom mestu;
- (c) formulisan i preispitivan na osnovu analize nacionalne situacije u pogledu bezbjednosti i zdravlja na radu, uključujući analizu nacionalnog sistema bezbjednosti i zdravlja na radu;
- (d) uključi ciljeve i pokazatelje progressa;

(e) da bude podržan, gdje je to moguće, kroz druge dopunske (komplementarne) nacionalne programe i planove kojima će se pomoći progresivno ostvarivanje bezbjednog i zdravog radnog okruženja.

3. Najviši nacionalni organi imaju obavezu da široko publikuju i, do mjere do koje je moguće, zvanično odobravaju i operacionalizuju nacionalni program.

VI. ZAVRŠNE ODREDBE

Član 6.

Ovom Konvencijom ne revidira se nijedna međunarodna Konvencija ili preporuka rada.

Član 7.

Zvanične ratifikacije ove Konvencije moraju se saopštiti generalnom direktoru Međunarodne kancelarije rada zbog registracije.

Član 8.

1. Ova Konvencija obavezujuća je za one članice Međunarodne organizacije rada čije su ratifikacije registrovane kod generalnog direktora Međunarodne kancelarije rada.

2. Ona stupa na snagu dvanaest mjeseci od datuma kada je ratifikacija dvije članice registrovana kod generalnog direktora.

3. Znači da ova Konvencija stupa na snagu za svaku članicu dvanaest mjeseci od datuma kada je njena ratifikacija registrovana.

Član 9.

1. Članica koja je ratifikovala ovu Konvenciju može da je se odrekne nakon isteka perioda od deset godina od datuma njenog prvog stupanja na snagu, aktom proslijeđenim generalnom direktoru Međunarodne kancelarije rada na registraciju. Ovo odricanje ne smije stupiti na snagu pre isteka jedne godine od datuma njegovog registrovanja.

2. Svaka članica koja je ratifikovala ovu Konvenciju, a koja nije u periodu od godinu dana nakon isteka perioda od deset godina pomenutog u prethodnom stavu, ostvarila pravo na odricanje predviđeno ovim članom, biće obavezana za naredni period od deset godina, i nakon toga, može da se odrekne ove Konvencije u prvoj godini svakog novog perioda od deset godina, u skladu sa uslovima predviđenim ovim članom.

Član 10.

1. Generalni direktor Međunarodne kancelarije rada obavezan je da obavijesti sve članice Međunarodne organizacije rada o registraciji svih ratifikacija i odricanja koje su dostavile članice Organizacije.

2. Kada je obavještenje članice Organizacije o registraciji druge ratifikacije saopšteno, generalni direktor ima obavezu da skrene pažnju članicama Organizacije na datum kada će Konvencija stupiti na snagu.

Član 11.

Generalni direktor Međunarodne kancelarije rada dužan je da saopšti Generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija na registrovanje u skladu sa članom 102 Povelje Ujedinjenih nacija sve pojedinosti svih ratifikacija i odricanja koja su registrovana.

Član 12.

Onda kada smatra da je neophodno, Upravljački odbor Međunarodne kancelarije rada ima obavezu da predstavi Opštoj konferenciji izvještaj o djelovanju ove Konvencije i da ispita koliko je poželjno da se pitanje njenog preispitivanja stavi na dnevni red Konferencije.

Član 13.

1. U slučaju da se na Konferenciji usvoji nova Konvencija kojom se preispituje (tj. revidira) ova Konvencija, tada, osim ako novom Konvencijom nije drugačije predviđeno:

- (a) ratifikacija od strane neke članice nova revidirana Konvencija ipso jure znači i neposredno odricanje od ove Konvencije, bez obzira na odredbe gore pomenutog [člana 9](#), ako i kada nova revidirana Konvencija stupi na snagu;
- (b) od datuma kada nova revidirana Konvencija stupi na snagu, ova Konvencija prestaje da bude raspoloživa za ratifikaciju od strane članica.

2. Ova Konvencija ostaje u svakom slučaju na snazi u svom datom obliku i sadržini za one članice koje su je ratifikovale, a nisu ratifikovale revidiranu Konvenciju.

Član 14.

Objе verzije teksta i na engleskom i na francuskom jeziku imaju podjednaku važnost.

Član 3

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu Crne Gore – Međunarodni ugovori".